

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517213342
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1517213342.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: Y. Q. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., X. XX, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., so sídlom Bratislava, Záhradnícka 51, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, o mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 8.071,20 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 12. februára 2020 č. k. 10C 16/2017-188 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 5.380,80 eur do troch dní od jeho právoplatnosti, v napadnutej vyhovujúcej časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 26.904,- eur od 03.07.2017 do 15.08.2017 do troch dní od jeho právoplatnosti a v napadnutej a súvisiacej časti o nároku žalobkyne na náhradu trov konania z priznanej sumy vo výške 100% p o t v r d z u j e .

V napadnutej časti o nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 100% v späťvzatej časti 26.904,- eur rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.380,80 eur do troch dní od jeho právoplatnosti titulom mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie jej spoločenského uplatnenia po dopravnej nehode spôsobenej jeho poisteným zo zodpovednosti za prevádzku motorových vozidiel, zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5% ročne z uhradenej sumy 26.904 eur od 03.07.2017 do 15.08.2017 do troch dní od jeho právoplatnosti, vo zvyšku žalobu žalobkyne pokiaľ ide o mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie jej spoločenského uplatnenia zamietol, žalobkyni priznal v späťvzatej časti 26.904 eur nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a taktiež jej priznal nárok na náhradu trov konania z priznanej sumy vo výške 100%.

2. Vychádzal zo žaloby žalobkyne, ktorou sa od žalovaného domáhala zaplata náhrady škody na zdraví celkovo vo výške 34.975,20 eur a úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 26.904,- eur od 03.07.2017 do zaplata, a náhrady trov konania, skutkovo odôvodnenej tým, že utrpela škodu na zdraví v dôsledku dopravnej nehody zo dňa XX.XX.XXXX tak, že vodič motorového vozidla značky zn. G.D. T., EČV: X.-XXX Z. pri vychádzaní z parkoviska na cestu pri odbočovaní vľavo nedal jej prednosť ako chodkyni prechádzajúcej po vyznačenom priechode pre chodcov, v dôsledku čoho došlo ku stretu a utrpela zranenia a to otvorenú zlomeninu vonkajšieho aj vnútorného členka ľavej nohy s odlomením zadnej hrany píšťaly s posunom úlomkov, v dôsledku čoho sa podrobila operačnému zákroku s dobou

liečenia viac ako tri mesiace. Vodič motorového vozidla bol trestným rozkazom 7T/43/2016 zo dňa 27.5.2016 vo vzťahu k nej uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods.2 písm. a) Trestného zákona. Vozidlo zn. G. T., EČV: X.-XXX Z. bolo v čase dopravnej nehody poistené u žalovaného, od čoho odvodila pasívnu legitimáciu žalovaného v spore. Dňa 17.03.2017 si výzvou na zaplatenie uplatnila u žalovaného podľa § 444 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) nárok na jednorazové odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 26.904,- eur, čo zodpovedá počtu 1.475 bodov (sťaženie spoločenského uplatnenia), 975 bodov (T. P. H.) + 500 bodov (T. L. I. S.), priznaným znaleckým posudkom T. L. I. S.. zo dňa 18.01.2017 - sťaženie spoločenského uplatnenia a priznaným lekárskeým posudkom T. P. H. - 975 bodov - sťaženie spoločenského uplatnenia. Uviedla, že žalovaný jej neplnil náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia riadne a včas, preto si uplatnila nárok na náhradu škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 26.904, eur (1.475 bodov x 18,24 Eur). Zároveň si v žalobe uplatnila nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 30% podľa § 5 ods. 5 Zák. č. 437/2004 Z.z. a požadovala zvýšenie zo sumy 26.904,- eur o 30%, teda o sumu 8.071,20 eur. Priznanie mimoriadneho zvýšenia odôvodnila tým, že utrpené poškodenie zdravia má pre jej životné úkony na uspokojovanie jej životných a spoločenských potrieb trvalé následky, ktoré výrazným spôsobom znížili kvalitu jej doterajšieho života. Uviedla, že po nehode je prakticky obmedzovaná v každej oblasti života. V čase pred nehodou nemala žiadne zdravotné a to ani fyzické a ani psychické problémy, venovala sa rekreačnej turistike, bicyklovaniu, vykonávala sama všetky domáce práce, pričom teraz pre pretrvávajúce bolesti a opuch nohy môže chodiť len na krátke prechádzky za pomoci palice a občasného oddychu na lavičke, zmenila sa jej psychická stránka, je viac uzavretá, plačlivá, opatrníčka, bojí sa sama cestovať mestskou hromadnou dopravou, rovnako chodí po meste len v doprovide a nakoľko má na nohe neestetické jazvy, nechodí ani na spoločenské podujatia, nakoľko si môže obúvať iba vychádzkovú alebo športovú obuv. Uviedla, že medzičasom sa podrobila znovu operácii zranenej nohy a zlepšenie nenastalo a podľa vyjadrení lekára sa stav ľavej nohy ani nezmení.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť tvrdiac, že na základe výzvy žalovanej zo dňa 17.03.2017 začal vykonávať prešetrovanie uplatneného nároku a jeho rozsahu a keďže k nároku nepripojila kompletnú zdravotnú dokumentáciu, vyzval ju na doplnenie. Poukázal na to, že posúdenie dôvodnosti nároku si vyžadovalo špecializovanú odbornú činnosť vykonávanú znalcami v somatickej i psychickej oblasti, preto požiadal znaleckú organizáciu o zaujatie stanoviska k predloženému znaleckému posudku T. L. I. i k lekárskeému posudku T. P. H.. Uviedol, že po skončení prešetrovania oznámil žalobkyni i súdu výšku poistného plnenia. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 08.09.2017 žalovaný oznámil, že uplatnené nároky zodpovedajúce bodovému ohodnoteniu T. L. I. i T. P. H. boli preukázané a preto poskytol žalobkyni poistné plnenie v sume 26.904,- eur dňa 11.08.2017. Zároveň oznámil, že po zvážení všetkých žalobkyňou tvrdených skutočností nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie jej spoločenského uplatnenia o 30% podľa § 5 ods. 5 Zák. č. 437/2004 Z.z. neuznáva.

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že dňa XX.XX.XXXX došlo v X. na X. D. k dopravnej nehode tak, že vodič motorového vozidla značky zn. G. T., EČV: X.-XXX Z. pri vychádzaní z parkoviska na cestu pri odbočovaní vľavo nedal prednosť žalobkyni ako chodkyni prechádzajúcej po vyznačenom priechode pre chodcov, v dôsledku čoho došlo ku stretu vozidla s chodkyňou, ktorá utrpela zranenia a to otvorenú zlomeninu vonkajšieho aj vnútorného členka ľavej nohy s odlomením zadnej hrany píšťaly s posunom úlomkov. V rámci trestného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V, č. k. 8T/55/2009 bol vodič obvinený a Trestným rozkazom zo dňa 27.05.2016 uznaný vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods.2 písm. a) Trestného zákona. V dôsledku tejto nehody sa žalobkyňa podrobila XX.XX.XXXX operačnému zákroku ľavej nohy s dobou hospitalizácie do 30.11.2015. Následne sa podrobila rehabilitačnej liečbe. Podľa znaleckého posudku na sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý vypracoval na žiadosť právneho zástupcu žalobkyne znalec T. L. I. S.. zo dňa 18.01.2017, znalec priznal bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa položky 409b - 250 bodov a vzhľadom na posttrombotický syndróm a nevyhnutnosť ďalšej operácie a to odstránenie osteosynthetickeého materiálu a prakticky nemožnosť zlepšenia funkcie ľavej členkovej kĺbu podľa § 10 ods. 4 Zák. č. 437/2004 Z.z. zvýšil bodové ohodnotenie na dvojnásobok, teda na 500 bodov. Z lekárskeého posudku T. P. H.Q. mal za nesporné, že táto ohodnotila sťaženie spoločenského uplatnenia podľa položky 255 (vážne duševné poruchy vzniknuté pôsobením otrasných zážitkov alebo iných nepriaznivých psychologických činiteľov a tiesnivých situácií) na 650 bodov, ktoré navýšila o 50 % podľa § 10 ods. 4 Zák. č. 437/2004 Z.z., teda na celkový počet bodov 975.

5. V priebehu konania vo veci samej dňa 11.08.2017 žalovaný písomne oznámil žalobkyni výsledok šetrenia poistnej udalosti a poukázal jej sumu 26.904,- eur a neuznal ňou uplatnený nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 30%, nakoľko podľa neho nejde o prípad hodný osobitného zreteľa. Žalovaný v ďalšom písomnom vyjadrení zo dňa 02.11.2017 uviedol, že žalobkyni plnil na základe znaleckého posudku T.. L. I. S.. zo dňa 18.01.2017 a lekárskeho posudku T.. P. H. ako i znaleckého posudku znalca T.. Y. zo dňa 24.02.2016 a po prešetrení celej poistnej udalosti. Žalobu žiadal v celom rozsahu zamietnuť.

6. K nároku žalobkyne na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 30% žalovaný uviedol, že z lekárskeho posudku nie sú objektívnym spôsobom preukázané a zdôvodnené skutočnosti, v akom rozsahu sú obmedzené možnosti žalobkyne a že znalecký posudok i lekársky posudok už zohľadnili následky úrazu, keď zvýšili základné bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. T.. L. I. S.. zvýšil bodové ohodnotenie na dvojnásobok, teda na 500 bodov a T.. P. H. na 975 bodov. Poukázal na to, že odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia samo vo svojej podstate už v základnej výmere predstavuje náhradu za preukázateľne nepriaznivé následky na životné úkony žalobkyne, na uspokojovanie jej životných a spoločenských potrieb, pričom zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia nad určené najvyššie výmery odškodnenia prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa. Uviedol, že žalobkyňa pred dopravnou nehodou nebola úplne bez zdravotných problémov, liečila sa na karcinóm prsníka, kŕčové žily, pred X-timi rokmi sa liečila v ortopedickej ambulancii pre bolesti oboch kolien a teda ešte pred úrazom mala obmedzenú pohyblivosť v kolenách.

7. Žalobkyňa podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.10.2017 vzala žalobu v časti sumy 26.904,- eur späť a v tejto časti žiadala konanie zastaviť z dôvodu, že žalovaný jej odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia v tejto sume vyplatil dňa 11.08.2017. Na zvyšnom nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia zo sumy 26.904 eur o 30 %, teda o zaplatenie sumy 8.071,20 eur s príslušenstvom trvala.

8. Súd prvej inštancie v rozsudku vo veci samej zo dňa 17.01.2018 podľa § 145 ods. 1 CSP v súlade s dispozičným prejavom žalobkyne konanie v časti o zaplatenie sumy 26.904 eur zastavil. O náhrade trov konania vo vzťahu k tejto časti rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP, keď právne posúdil, že žalovaný zaviniel zastavenie konania v časti sumy 26.904,- eur, nakoľko túto sumu zaplatil žalobkyni po podaní žaloby. Dospel k záveru, že žalobkyňa nezavinila zastavenie konania žiadnym spôsobom a preto jej nárok na náhradu trov konania v späťvzatej časti priznal v rozsahu 100 %.

9. Predmetom konania po čiastočnom späťvzatí ostala žaloba o zaplatenie sumy 8.071,20 eur a príslušenstvo - úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 26.904,- eur od 03.07.2017 do 15.08.2017. O tomto zvyšku žaloby súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní rozhodol rozsudkom zo dňa 17.01.2018 č. k. 10C 16/2017-110 v spojení s opravným uznesením zo dňa 10.07.2018 č. k. 10C 16/2017-155 tak, že

I. Konanie v časti sumy 26.904,- eur zastavil,

II. Žalobkyni v späťvzatej časti priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%,

III. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 5.335,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 26.904,- eur od 03.07.2017 do 15.08.2017, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku,

IV. Vo zvyšku žalobu zamietol,

V. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 32,20 %.

10. Podľa odôvodnenia pôvodného rozsudku po vykonanom dokazovaní zistil, že dňa XX.XX.XXXX došlo v X. na X. D. k dopravnej nehode tak, že vodič motorového vozidla značky zn. G. T., EČV: X.-XXX Z. pri vychádzaní z parkoviska na cestu pri odbočovaní vľavo nedal prednosť žalobkyni ako chodkyni prechádzajúcej po vyznačenom priechode pre chodcov, v dôsledku čoho došlo ku stretu vozidla s chodkyňou, ktorá utrpela zranenia, a to otvorenú zlomeninu vonkajšieho aj vnútorného členka ľavej nohy s odlomením zadnej hrany píšťaly s posunom úlomkov. V rámci trestného konania vedeného

na Okresnom súde Bratislava V, č. k. 8T/55/2009 bol vodič obvinený a Trestným rozkazom zo dňa 27.05.2016 uznaný vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. V dôsledku tejto nehody sa žalobkyňa podrobila XX.XX.XXXX operačnému zákroku ľavej nohy s dobou hospitalizácie do 30.11.2015. Následne sa podrobila rehabilitačnej liečbe.

11. Poukázal na závery znaleckého posudku znalca T. L. I. S.. zo dňa 18.01.2017, ktorý priznal bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne podľa položky 409b - 250 bodov a vzhľadom na posttrombotický syndróm a nevyhnutnosť ďalšej operácie - odstránenie osteosynthetickeho materiálu a prakticky nemožnosť zlepšenia funkcie ľavého členkového kĺbu podľa § 10 ods. 4 Zák. č. 437/2004 Z.z. zvýšil bodové ohodnotenie na dvojnásobok, teda na 500 bodov. Z lekárskeho posudku T. P. H. považoval za nesporné, že táto ohodnotila sťaženie spoločenského uplatnenia podľa položky 255 (vážne duševné poruchy vzniknuté pôsobením otrasných zážitkov alebo iných nepriaznivých psychologických činiteľov a tiesnivých situácií) na 650 bodov, ktoré navýšila o 50 % podľa § 10 ods. 4 Zák. č. 437/2004 Z.z., teda na celkový počet bodov 975.

12. Uviedol, že v priebehu konania vo veci samej dňa 11.08.2017 žalovaný písomne oznámil žalobkyni výsledok šetrenia poisťnej udalosti, v zmysle čoho jej poukázal sumu 26.904,- Eur a neuznal nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 30%, nakoľko ju nepovažoval za prípad hodný osobitného zreteľa. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 02.11.2017 uviedol, že žalobkyni plnil na základe znaleckého posudku T. L. I.H. S.. zo dňa 18.01.2017 a lekárskeho posudku T. P. H., ako i znaleckého posudku znalca T. Y. zo dňa 24.02.2016. K nároku žalobkyne na mimoriadne zvýšenie odškodného za sťaženie spoločenského uplatnenia o 30% žalovaný uviedol, že z lekárskeho posudku nepovažuje za objektívnym spôsobom preukázané a zdôvodnené skutočnosti, v akom rozsahu sú obmedzené možnosti žalobkyne a že znalecký posudok i lekársky posudok už zohľadnili následky úrazu, keď zvýšili základné bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Poukázal na to, že odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia samo vo svojej podstate už v základnej výmere predstavuje náhradu za preukázateľne nepriaznivé následky na životné úkony žalobkyne, na uspokojovanie jej životných a spoločenských potrieb, pričom zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia nad určené najvyššie výmery odškodnenia prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa. Uviedol, že žalobkyňa pred dopravnou nehodou nebola úplne bez zdravotných problémov, liečila sa na karcinóm prsníka, kľčové žily, pred X-timi rokmi sa liečila v ortopedickej ambulancii pre bolesti oboch kolien a teda ešte pred úrazom mala obmedzenú pohyblivosť v kolenách.

13. Súd prvej inštancie v pôvodnom rozsudku právne posúdil, že v prejednávanom prípade sa jedná o všeobecnú zodpovednosť škodcu - vodiča osobného motorového vozidla podľa § 420 OZ založenej na princípe prezumpcie zavinenia.

14. Z vykonaného dokazovania, najmä z výpovede žalobkyne a svedka K. W. mal za preukázané, že žalobkyňa v čase pred nehodou viedla bežný spoločenský, rodinný život ženy na starobnom dôchodku, rekreačne bicyklovala, chodila na turistiku, sama vykonávala všetky domáce práce bez výraznej záťaže, zvládla bez problémov upratovanie domácnosti, vešanie záclon. Pokiaľ sa týka spoločenského života pred nehodou, žalobkyňa uviedla, že so synom chodievali do divadla, na rekreácie, navštevovali príbuzných, avšak po nehode k rodine nechodia, tá radšej príde k nim na návštevu, aby ju nezaťažovali pri problémoch s chodením a dopravou. Úraz ju obmedzuje aj pri vykonávaní bežnej hygieny, v kúpeľni a na toaile museli dať urobiť madlá. Mimo bytu sa pohybuje za pomoci barle, kríva, máva bolesti v operovanej nohe, preto užíva pri veľkých bolestiach analgetiká. Nakoľko dopravná nehoda v nej zanechala spomienky na stresový zážitok, navštevuje psychiatrickú ambulanciu, užíva antidepresíva, pretože má strach sama cestovať mestskou hromadnou dopravou, pohybovať sa po meste aj po priechodoch pre chodcov, vyžaduje vždy prítomnosť inej osoby. Podľa svedka K. W. jeho matka sa po nehode zmenila aj po psychickej stránke, je nervóznejšia, máva problémy so spánkom. Uviedol, že žalobkyňa bežné domáce práce vykonáva pomaly, sťažuje sa aj na bolesti chrbtice, na opuch ľavej zranenej nohy, musí často odpočívať. Uviedol, že po nehode prestali chodiť na turistiku a chodievajú s ňou iba na krátke prechádzky v okolí domu na sídlisku, pričom vyhľadávajú miesta, kde sú lavičky, aby si mohla sadnúť a oddýchnuť. Do divadla nechodia, nakoľko žalobkyňa si nemôže obuť pre opuch nohy a jazvy, ktoré sú neestetické, spoločenské topánky. Tiež zistil, že žalobkyňa žiadne kompenzácie od štátu nepoberá, nie je poberateľkou invalidného dôchodku. V marci 2017 sa podrobila druhej operácii zranenej nohy, avšak zdravotné problémy pretrvávajú a stali sa trvalými. Pred nehodou bola komunikatívnejšia,

spoločenskejšia, teraz je uzavretejšia, plačlivá, zvýšene opatrná a bežnou súčasťou jej každodenného života sa stala barla.

15. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku zo dňa 17.01.2018 zhrnul, že žalobkyňa si žalobou zo dňa 10.07.2017 uplatnila voči žalovanému nárok na zaplatenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu priznaného bodového hodnotenia v počte 1.475 bodov v súlade s § 444 OZ a § 5 ods.5 Zákona č. 437/2004 Z.z. vo výške 26.904,- eur s príslušenstvom (vypočítané nasledovne: 2% z priemernej mesačnej mzdy za rok 2016 (1.475 x 18,24 eur). Po úhrade tejto sumy žalovaným zotrvala na mimoriadnom zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia o 30% zo sumy prislúchajúcej priznanému bodovému hodnoteniu sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 8.071,20 eur (30% z 26.904,- eur).

16. Súd prvej inštancie v pôvodnom rozsudku konštatoval, že v ustanovení § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. je daná možnosť súdu v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je napríklad uznanie invalidity, priznať zvýšenú náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia označil za dve relatívne samostatné zložky náhrady škody na zdraví, i keď boli upravené spoločne v Zákonníku práce v znení účinnom do 31.03.2002, neskôr vo vyhláske č. 32/1965 Zb. a v súčasnosti v Zákone č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Oba druhy odškodnenia kvalifikoval za náhradu tzv. nemateriálnej škody a za ich účel označil kompenzáciu zníženia možnosti spoločenského uplatnenia, ako ujmu spôsobenú stavom súvisiacim s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného a tiež na uspokojovanie životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh. Podľa súdu majú slúžiť na to, aby si postihnutý mohol obstaráť náhradné pôžitky, keď ide o nároky rýdzo osobnej povahy, ktoré sa odškodňujú jednorázovo. Konštatoval, že dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 5 ods. 5 citovaného zákona nie sú v právnych predpisoch zadefinované a nie sú ani taxatívne ani demonštratívne uvedené, ide o neurčitý pojem, ktorý nie je bližšie obsahovo vymedzený, jeho obsah i rozsah sa môže meniť v závislosti od okolností konkrétneho prípadu a aplikácia tohto právneho výrazu musí byť vždy výsledkom cieľavedomej a vyčerpávajúcej úvahy súdu. Uviedol, že primerané zvýšenie nad ustanovené najvyššie výmery odškodnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona prichádza do úvahy len celkom výnimočne, keď kultúrne, športové či iné zapojenie poškodeného pred úrazom bolo na vysokej úrovni a mimoriadne, pričom rozsah, intenzita obmedzených alebo stratených predpokladov hodných osobitného zreteľa podstatne prevyšuje rozsah a intenzitu predpokladanú v § 5 ods. 1 zákona.

17. Vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania, najmä záverov znaleckého posudku T. L. I., T. Y., T. H., lekárskeho správ, výpovede samotnej žalobkyne, súd prvej inštancie vyhodnotil za nepochybné, že žalobkyňa utrpela úraz v dôsledku dopravnej nehody v dôchodkovom veku a že v dôsledku úrazu má trvalé zdravotné problémy spočívajúce v sporadických bolestiach hlavy, častejších bolestiach ľavej nohy, jej opuchu, následne krívania, má tiež psychické problémy spojené s dopravnou nehodou, a to strach z prechádzania po priechode pre chodcov, zo samostatného pohybu v meste, je odkázaná na každodenné používanie barle, pričom uzdravenie ľavej nohy a zlepšenie hybnosti ľavého operovaného členka neprichádza do úvahy. Dospel k záveru, že úroveň fyzického poškodenia zdravia u žalobkyne nie je takej úrovne, aby jeho dôsledky bolo možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa pre mimoriadne navýšenie bodového ohodnotenia, nakoľko je síce odkázaná na pohyb pomocou opornej palice, avšak v byte je schopná pohybovať sa i bez nej, hoci pomalšie, s častým odpočinkom. Na druhej strane však dospel k záveru, že úroveň psychického poškodenia zdravia u žalobkyne dosahuje takú intenzitu, ktorú je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, nakoľko mal za nesporné, že žalobkyňa nikdy nebola liečená psychiatrom, naproti tomu po nehode je v starostlivosti psychiatri, trpí emočnou labilitou, má poruchy spánku, má strach z cestovania bez doprovodu, rovnako z prechádzania po priechode pre chodcov, keď zaujal názor, že tieto problémy majú skutočne výrazný podiel na zhoršenej kvalite jej života. Prihliadol na to, že po úraze bola u žalovanej zahájená antidepresívna a antianxiózna liečba. Tieto subjektívne pocity žalobkyne, že trpí depresiou z nehody a že nemôže niekedy spať, trpí úzkosťami, posúdil ako dôkaz o vážnom psychickom poškodení jej zdravia, ktoré podľa neho možno hodnotiť ako dôvod hodný osobitného zreteľa, keď i podľa lekárskej správy T. H. u žalobkyne pretrváva depresívna porucha stredne ťažkého stupňa. Nakoľko u žalobkyne mal za preukázanú výraznú ujmu na duševnom zdraví aj s trvalými a výraznejšími nepriaznivými dôsledkami na jej životné úkony ako i na uspokojenie jej životných a spoločenských potrieb, mal za splnené zákonné predpoklady pre priznanie zvýšenia nad ustanovené najvyššie výmery odškodnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona. Nárok žalobkyne na zaplatenie mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia

vo výške 8.071,- eur zodpovedajúcej bodovému ohodnoteniu 1.475 bodov vyhodnotil za nedôvodný. Právne posúdil, že znalci navýšením bodového ohodnotenia v somatickej časti zohľadnili trvalé následky na ľavej nohe žalobkyne po úraze, preto žalobu v tejto časti mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia zamietol. Na druhej strane však mal z konzultantského posudku T. H. za preukázané, že žalobkyňa v dôsledku stresu z nehody trpí depresiou stredne ťažkého stupňa, má adaptačnú poruchu s tendenciou ku chronifikácii, je osobou senzitívnou a tento úraz priniesol značnú spoločenskú izoláciu žalobkyne. Tieto zistenia vyhodnotil za dôkaz o vážnom psychickom poškodení zdravia žalobkyne, ktoré má výrazný vplyv na súčasný každodenný život žalobkyne a ktoré vyhodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa. Z uvedených dôvodov priznal mimoriadne navýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia z bodového ohodnotenia T. H., keď ide o psychologickú časť zvýšenú o 30%, t. j. z bodového ohodnotenia 975 bodov x 18,24 eur = 17.784,- eur. Z tejto sumy priznal navýšenie o 30%, t. j. sumu 5.335,20 eur.

18. Ohľadom príslušenstva súd prvej inštancie v pôvodnom rozsudku rozhodol podľa ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Mal za nepochybné, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením žalovanej sumy 26.904,- eur. Zohľadnil, že žalobkyňa zaslala a doručila žalovanému výzvu na plnenie dňa 17.03.2017, s tým, že plnenie žiadala zaplatiť v lehote 3 mesiacov, t. j. do 17.06.2017. Nakoľko žalobkyňa požaduje úrok z omeškania len od 03.07.2017, súd prvej inštancie jej príslušenstvo priznal od tohto dňa.

19. Pre účely rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania aplikoval ust. § 251 ods. 1, 2 CSP, § 255 ods. 2 CSP, § 256 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. Vypočítal, že žalobkyňa bola v konaní o zaplatenie sumy 8.071,20 eur úspešná v rozsahu 32,20%, preto jej vznikol nárok na náhradu trov konania v tejto výške. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v zastavenej časti právne posúdil, že žalovaný zaviniel zastavenie konania v časti sumy 26.904,- eur, nakoľko ju zaplatil po podaní žaloby. Argumentáciu žalovaného o predčasnosti podanej žaloby mal za neopodstatnenú zohľadniť, že žalovaný mal od výzvy žalobkyne zo dňa 17.03.2017 dostatok času i potrebnej dokumentácie, aby prešetril poistnú udalosť a dôvodnosť uplatňovaného nároku za 4 mesiace. Skúmal procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách. Právne posúdil, že žalobkyňa nezavinila zastavenie konania žiadnym spôsobom, preto jej nárok na náhradu trov konania v späťvzatej časti priznal v rozsahu 100%.

20. Krajský súd v Bratislave ako druhoinstančný súd po podaní odvolaní proti vyššie zvedenému rozsudku súdu prvej inštancie oboma stranami sporu posudzujúc a preskúmavajúc jeho odôvodnenie dospel k záveru, že toto nezodpovedá ustanoveniu § 220 ods. 2 CSP, keď v zmysle ústavnej judikatúry nie je síce nutné, aby na každú žalobnú námietku bola súdom daná podrobná odpoveď, avšak ak súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú stranou sporu, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti a svojvoľnosti (uznesenie NS SR 8Sžo 122/2010). Uvedenú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 220 ods. 2 CSP podľa odôvodnenia druhoinstančného súdu súd prvej inštancie nesplnil, keď sa právne nevysporiadal s konkrétnou argumentáciou strán sporu, pokiaľ ide o žalobu uplatnený nárok žalobkyne. Vo vzťahu k vyhovujúcej časti svojho rozhodnutia súd prvej inštancie prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia závery znaleckého posudku T. H., ktorá v ňom žalobkyne priznala určité bodové ohodnotenie, pričom neuviedol svoj právny názor a svoje vlastné právne posúdenie veci, ktoré podľa neho odôvodňuje mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia súdom. Keďže ide o rozhodnutie závisiace od úvahy súdu, ktorá však nie je neobmedzená, nesmie byť arbitrárne a prekvapivé. Malo by byť adekvátne rozhodovacej praxi. V danej veci sa preto odvolaciemu súdu javilo ako vhodné, aby súd prvej inštancie v záujme presvedčivosti odôvodnenia svojho rozhodnutia odkázal na ustálenú rozhodovaciu prax podporujúcu rozhodnutie vo veci, prípadne odklon od nej vysvetlil (§ 220 ods. 3 CSP). Druhoinstančný súd vytkol súdu prvej inštancie, že pochybil, keď sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou žalovaného pokiaľ ide o nárok žalobkyne na príslušenstvo tvrdiac, že sa do omeškania s plnením peňažného dlhu vzhľadom na dĺžku šetrenia poistenej udalosti nedostal. Zamietnutie žaloby v časti prevyšujúcej priznanú sumu 5.335,20 eur (vo vzťahu k fyzickému poškodeniu zdravia žalobkyne) súd prvej inštancie v podstate právne neposúdil vôbec, keď v odôvodnení len v krátkosti ustálil skutkový stav, avšak len konštatoval, že takýto skutkový stav nie je takej úrovne, aby ho bolo možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa bez konkrétneho vysvetlenia tohto právneho názoru so zreteľom na právne argumenty žalobkyne pokiaľ ide o jej vek, odkázanosť na druhých a spôsob vedenia života pred dopravnou nehodou. Svoj právny záver opäť nekonfrontoval s ustálenou súdnou praxou v obdobných veciach. Tiež vytkol súdu prvej inštancie, že pokiaľ ide o nárok žalobkyne

na príslušenstvo zo späťvzatej sumy 26.904 eur konštatoval omeškanie žalovaného s plnením tohto peňažného dlhu, avšak v odôvodnení tejto časti rozhodnutia sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s právnou argumentáciou žalovaného o tom, kedy sa podľa jeho tvrdení skončilo šetrenie zakladajúce jeho povinnosť žalobkyni plniť.

21. So zreteľom na uvedené druhoinštančný súd vyhodnotil odvolacie námietky oboch strán sporu vzťahujúce sa k vyhovujúcej meritórej časti rozsudku (priznaná suma 5.335,20 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 26.904 eur od 03.07.2017 do 15.08.2017) a aj k jeho zamietajúcej časti za dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 32,20 % podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil, keďže súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku pokiaľ ide o vysvetlenia, na základe akých právnych úvah a akých konkrétnych skutkových zistení dospel k záveru, že zdravotný stav žalobkyne a následky úrazu možno vyhodnotiť za stav a následky hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v porovnaní s inými prejavmi pacientov zhodných diagnóz, keď súd prvej inštancie sa neprípustne obmedzil len na prevzatie záverov znaleckých posudkov do odôvodnenia svojho rozhodnutia, rovnako nevyhodnotil a právne neposúdil skutkové tvrdenia a právne argumenty žalovaného vzťahujúce sa k nároku žalobkyne na príslušenstvo so zreteľom na tvrdenia žalovaného vylučujúce podľa neho jeho omeškanie s plnením peňažného dlhu, zároveň pokiaľ ide o zamietajúcu časť rozsudku túto odôvodnil úplne nedostatočne a jeho rozhodnutie je tak nepreskúmateľné a arbitrárne, porušil právo strán sporu na spravodlivý súdny proces vzhľadom na ich nemožnosť náležitého bránenia sa proti argumentom súdu prvej inštancie v rámci odvolacieho konania. V časti týkajúcej sa nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 32,20 % odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil s poukazom na ust. § 379 písm. a) CSP, keďže išlo o výrok od meritórneho rozhodnutia veci závislý.

22. V napadnutej časti týkajúcej sa nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 100% v späťvzatej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

23. Po vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods. 1 CSP súd prvej inštancie opätovne predvolal strany sporu, vypočul právnych zástupcov sporových strán i žalobkyňu. Konštatoval, že strany sporu nepredložili žiadne nové listinné dôkazy, zotrvali na svojich písomných aj ústnych prednesoch.

24. Vec opätovne právne posúdil podľa § 420 ods. 1 OZ, § 444 OZ, podľa § 1 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, § 4 ods. 1, 2 uvedeného zákona, § 5 ods. 1, 2, 4 a 5 uvedeného zákona, § 6 ods. 1, 2 a 3 uvedeného zákona a podľa § 11 ods. 6, 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď právne uzavrel, že v prejednávacom prípade sa jedná o všeobecnú zodpovednosť škodcu - vodiča osobného motorového vozidla podľa § 420 OZ založenú na princípe prezumpcie zavinenia. Z vykonaného dokazovania, ktoré po zrušení prvého rozsudku strany sporu nedoplnili žiadnymi novými dôkazmi, najmä z výpovede žalobkyne, svedka K. W., súd prvej inštancie zotrval na predchádzajúcich zisteniach, že žalobkyňa v čase pred nehodou viedla bežný spoločenský, rodinný život ženy na starobnom dôchodku, rekreačne bicyklovala, chodila na turistiku, sama vykonávala všetky domáce práce bez výraznej záťaže, zvládla bez problémov upratovanie domácnosti, vešanie záclon. Pokiaľ sa týka spoločenského života pred nehodou, žalobkyňa uviedla, že so synom chodievali do divadla, na rekreácie, navštevovali príbuzných, avšak po nehode k rodine nechodia, tá radšej príde k nim na návštevu, aby ju nezaťažovali pri problémoch s chodením a dopravou. Z výpovede žalobkyne súd prvej inštancie tiež zistil, že úraz ju obmedzuje aj pri vykonávaní bežnej hygieny, v kúpeľni a na toalete museli dať urobiť madlá. Mimo bytu sa pohybuje za pomoci barle, kríva, máva bolesti v operovanej nohe a preto užíva pri veľkých bolestiach analgetiká. Nakoľko dopravná nehoda v nej zanechala spomienky na stresový zážitok, navštevuje psychiatrickú ambulanciu, užíva antidepresíva, pretože má strach sama cestovať mestskou hromadnou dopravou, pohybovať sa po meste aj po priechodoch pre chodcov, vyžaduje vždy prítomnosť inej osoby. Vychádzal aj z obsahu výpovede svedka K. W., že jeho matka sa po nehode zmenila aj po psychickej stránke, je nervóznejšia, máva problémy so spánkom. Uviedol, že žalobkyňa bežné domáce práce vykonáva pomaly, sťažuje sa aj na bolesti chrbtice, na opuch ľavej zranenej nohy, musí často odpočívať. Uviedol, že po nehode prestali chodiť na turistiku a chodievajú s ňou iba na krátke prechádzky v okolí domu na sídlisku, pričom vyhľadávajú miesta, kde sú lavičky, aby

si mohla sadnúť a oddýchnuť. Do divadla nechodia, nakoľko žalobkyňa si nemôže obuť pre opuch nohy a jazvy, ktoré sú neestetické, spoločenské topánky.

25. Súd prvej inštancie tiež zistil, že žalobkyňa žiadne kompenzácie od štátu nepoberá, nie je poberateľkou invalidného dôchodku, je poberateľkou starobného dôchodku. V marci 2017 sa podrobila druhej operácii zranenej nohy, avšak zdravotné problémy, ktoré vo výpovedi popísala, pretrvávajú a stali sa trvalými. Naďalej je jej chôdza odkázaná na podpornú pomôcku, chodí pomaly a za pomoci barle. Z výsluchov žalobkyne a jej syna tiež zistil, že žalobkyňa pred nehodou bola komunikatívnejšia, spoločenskejšia, teraz je uzavretejšia, plačlivá, zvýšene opatrná a bežnou súčasťou jej každodenného života sa stala barla.

26. Zhrnul, že žalobkyňa si žalobou uplatňovala voči žalovanému nárok na zaplatenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu priznaného bodového hodnotenia v počte 1.475 bodov v súlade s § 444 OZ a § 5 zákona č. 437/2004 Z.z. vo výške 26.904,- eur s príslušenstvom (vypočítané nasledovne: 2% z priemernej mesačnej mzdy za rok 2016 (1.475 x 18,24 eur). Po úhrade tejto sumy žalovaným zotrvala na povinnosti žalovaného na zaplatenie odškodnenia titulom mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia o 30% zo sumy prislúchajúcej priznanému bodovému hodnoteniu sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 8.071,20 eur (30% z 26.904,- eur), keď svoj nárok na mimoriadne zvýšenie základného bodového hodnotenia odôvodnila tým, že poškodenie na zdraví má pre ňu nepriaznivé následky pre životné úkony, na uspokojenie svojich bežných životných a spoločenských potrieb, teda, že u nej ide o prípad hodný osobitného zreteľa. Po dopravnej nehode má trvalé následky s výraznými zmenami zasahujúcimi do všetkých sfér života, pretože nemôže vykonávať viaceré činnosti, napr. venovať sa rekreačnej turistike a bicyklovaniu, pri niektorých domácich prácach je odkázaná na pomoc syna, nemôže vykonávať bežné nákupy. Bolesti a opuch ľavej nohy v členkovej oblasti ju aj po druhej operácii obmedzujú v chôdzi, stále kríva, chodí vonku za opory barle, nemá o spoločenské podujatia záujem. Trpí poruchami spánku a depresiami, je uzavretejšia.

27. Konštatoval, že v ustanovení § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. je daná možnosť súdu v prípadoch hodných osobitného zreteľa priznať zvýšenú náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Dôvodil, že náhrada za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia sú dve relatívne samostatné zložky náhrady škody na zdraví, i keď boli upravené spoločne v zákonníku práce v znení účinnom do 31.03.2002, neskôr vo vyhláske č. 32/1965 Zb. a v súčasnosti v zákone č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Oba druhy odškodnenia označil za náhradu tzv. nemateriálnej škody, ktorej účelom je kompenzovať zníženie možnosti spoločenského uplatnenia, ako ujmu spôsobenú stavom súvisiacim s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, a tiež na uspokojovanie životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh, tzn., že majú slúžiť na to, aby postihnutý si mohol obstarat' náhradné pôžitky, ide o nároky rýdzo osobnej povahy, ktoré sa odškodňujú jednorázovo. Konštatoval, že dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 5 ods. 5 uvedeného zákona nie sú v právnych predpisoch zadefinované a nie sú ani taxatívne ani demonštratívne uvedené, ide o neurčitý pojem, ktorý nie je bližšie obsahovo vymedzený, jeho obsah i rozsah sa môže meniť v závislosti od okolností konkrétneho prípadu a pre rozhodnutie súdu a aplikáciu tohto právneho výrazu, ktorý sa kvalitatívne a kvantitatívne premietne do použitia ustanovenia zákona, musí byť vždy výsledkom jeho cieľavedomej a vyčerpávajúcej úvahy, keď primerané zvýšenie nad ustanovené najvyššie výmery odškodnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona prichádza do úvahy len celkom výnimočne, keď kultúrne, športové či iné zapojenie poškodeného pred úrazom bolo na vysokej úrovni a mimoriadne a od rozsahu a stupňa obmedzenia alebo straty predpokladov pre uplatnenie poškodeného v živote a spoločnosti, pričom rozsah, intenzita obmedzených alebo stratených predpokladov hodných osobitného zreteľa podstatne prevyšuje rozsah a intenzitu predpokladanú v § 5 ods. 1 zákona.

28. Pri hodnotení dôkazov súd prvej inštancie postupoval podľa čl. 15 CSP a podľa § 191 ods. 1 CSP. Vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania, najmä záverov znaleckého posudku T.. L. I., T. Y., T. H., lekárskeho správ, výpovede samotnej žalobkyne, opakovane ma za nepochybné, že žalobkyňa utrpela úraz v dôsledku dopravnej nehody v dôchodkovom veku a že v dôsledku úrazu má trvalé zdravotné problémy spočívajúce v sporadických bolestiach hlavy, častejších bolestiach ľavej nohy, jej opuchu, následne krívania, má tiež psychické problémy spojené s dopravnou nehodou a to strach z prechádzania po priechode pre chodcov, zo samostatného pohybu v meste, je odkázaná na

každodenné používanie barle, pričom uzdravenie ľavej nohy a zlepšenie hybnosti ľavého operovaného členka neprichádza do úvahy. Jej psychické ťažkosti naďalej pretrvávajú.

29. V zmysle intencií druhoinštančného súdu bližšie odôvodnil svoju úvahu, z ktorej vychádzal tak pri prvom rozhodnutí ako i pri preskúmanom rozhodnutí vo veci.

30. Uviedol, že v rámci odškodnenia vo forme bolestného sa zohľadňujú všetky zdravotné špecifiká poškodenia zdravia poškodeného, v rámci posudzovania výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa posudzuje celý široký komplex následkov poškodenia zdravia, keď OZ právne nevymedzuje pojem bolestné, ani pojem sťaženie spoločenského uplatnenia a ani to, v akom rozsahu sa náhrada za tieto ujmy na zdraví odškodňuje. Tieto otázky sa posudzujú z lekárskeho hľadiska a v čase vzniku škody boli upravené zákonom č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý s účinnosťou od 01.08.2004 nahradil predchádzajúcu vyhlášku č. 32/1965 Zb., a ktorý na daný prípad aplikoval. Konštatoval, že náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sú dve relatívne samostatné zložky náhrady škody na zdraví, i keď sú v zákone upravené spoločne. Oba druhy odškodnenia sú náhradou tzv. nemateriálnej ujmy a majú slúžiť na to, aby si poškodený mohol obstaráť náhradné pôžitky na vyrovnanie prežitých a prežívaných utrpení, strastí a kompenzovanie životných obmedzení vyvolaných úrazom. Ide o nároky rýdzo osobnej povahy, pričom zákon upravuje zvlášť podmienky, za ktorých sa poskytuje odškodnenie za bolesť a zvlášť podmienky pre odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Rovnako osobitne stanovuje zásady pre vyhodnocovanie oboch druhov odškodnenia. Priznanie nároku na náhradu za bolesť nie je podmienené priznaním nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia a naopak. Aj zvýšenie odškodnenia u oboch nárokov treba posudzovať osobitne, lebo existencia dôvodov pre zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia neznamena zároveň aj existenciu dôvodov pre zvýšenie odškodnenia za bolesť a naopak.

31. Dôvodil, že odškodnenie za bolesť sa poskytuje za bolesti spôsobené poškodením na zdraví, jeho liečením, odstraňovaním jeho následkov a sťažením zdravotnej pohody. Sťaženie spoločenského uplatnenia sa odškodňuje, ak poškodenie na zdraví má preukázateľné nepriaznivé dôsledky na životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb. Zvýšenie odškodnenia závisí od splnenia predpokladov, ktoré ho poškodili vo veku, v ktorom utrpel škodu na zdraví, ktoré mal pre ďalšie uplatnenie v živote a v spoločnosti, a ktoré sú pre neho obmedzené alebo stratené. Pod sťažením spoločenského uplatnenia rozumel jednak vylúčenie či obmedzenie účasti poškodeného na plnom osobnom a rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom a športovom živote, jednak sťaženie či dokonca priamo znemožnenie výkonu či voľby povolania, voľbu budúceho životného partnera, resp. možnosti ďalšieho sebavzdelávania. Sťaženie spoločenského uplatnenia nemal za poškodenie prechodného charakteru, za ktoré sa považuje i nepriaznivý zdravotný stav, so zlepšením ktorého možno podľa lekárskej vedy počítať v čase kratšom ako rok (preto možno toto odškodnenie priznať najskôr rok po spôsobení škody), a za menšie jazvy, drobné kozmetické vady a chorobné zmeny ľahšieho charakteru, ktoré nemôžu viesť k výraznejšiemu obmedzeniu spoločenského uplatnenia poškodeného.

32. Vychádzal zo zistenia, že posudkový lekár T.. P. H. posúdila zdravotný stav žalobkyne podľa Zákona č. 437/2004 Z.z prílohy: SADZBY BODOVÉHO HODNOTENIA ZA SŤAŽENIE SPOLOČENSKÉHO UPLATNENIA PRI ÚRAZOCH položky č. 255 - Vážne duševné poruchy vzniknuté pôsobením otrasných zážitkov alebo iných nepriaznivých psychologických činiteľov a tiesnivých situácií , ktorej rozsah bodového ohodnotenia je od 260 do 1 300 bodov a ohodnotila zdravotný stav na základný počet bodov 650, ktorý počet zvýšila o 50 %, teda na počet bodov 975. Zo znaleckého posudku T.. L. Y. vypracovaného v rámci vyšetrovania ORPZ v trestnom konaní zo dňa 24.02.2016 zistil, že obvyklý spôsob života žalobkyne bol obmedzený bolestivejším spôsobom liečby a charakter poranenia ľavého členkového kĺbu si vyžiadal operačné riešenie a v budúcnosti si pôvodné zranenie vyžiada ešte ďalšiu operáciu - odstránenie kovového materiálu z vonkajšieho členka.

33. Súd prvej inštancie posudzoval život žalobkyne pred dopravnou nehodou a po nej s poukazom na vyššie uvedené hľadiská a opätovne dospel k záveru, že nakoľko u žalobkyne je preukázaná výrazná ujma na duševnom zdraví aj s trvalými a výraznejšími nepriaznivými dôsledkami na jej životné úkony ako i na uspokojenie jej životných a spoločenských potrieb, boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie zvýšenia nad ustanovené najvyššie výmery odškodnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona. Vzal do úvahy, že žalobkyňa pred nehodou a starobným dôchodkom pracovala ako U., vykonávala náročnú prácu vo

sfére duševnej, preto bol názoru, že v dôchodku mala nárok na nielen fyzický ale i duševný relax. Zistil, že pred nehodou žila život zodpovedajúci človeku vo veku XX rokov, venovala sa turistike, navštevovala kultúrne podujatia, v lete trávila dovolenky pri mori, navštevovala známych, rodinu, pričom zranenie spôsobené nehodou ju vo veľkej miere vylúčilo z rôznych veku primeraných aktivít, najmä z turistiky, plávania, ktorému sa vo voľnom čase venovala. Tiež následky zranenej nohy jej spôsobili obmedzenie účasti na plnohodnotnom osobnom a rodinnom živote. Taktiež bolestivá chôdza a pretrvávajúci opuch poraneneho členka ju izoloval v domácom prostredí, keď táto skutočnosť sa nesporne podpísala na zhoršení jej psychického stavu. Jej psychiku mal za poznačenú, čoho následkom je sporadické užívanie antidepresív, trpí pre bolesti nespavosťou. Kvalitu jej spoločenského života i rodinného života mal za trvale zníženú. Napriek tomu, že žalobkyňa je na starobnom dôchodku, zaujal názor, že táto skutočnosť nemôže byť priťažujúcou pri hodnotení jej možností zapájať sa do spoločenského života v oblasti kultúry. Opätovne posudzoval vo svojej úvahe i úroveň fyzického poškodenia zdravia u žalobkyne. Dospel k záveru, že je takej úrovne, aby jeho dôsledky bolo možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa pre navýšenie bodového ohodnotenia, pretože je odkázaná na pohyb pomocou opornej palice, v byte sa pohybuje za jej pomoci i bez nej, chôdza je pomalšia, s častým odpočinkom a vôbec nezodpovedá chôdzi zdravého človeka v jej veku. Kým pred nehodou si mohla dovoliť športové aktivity, turistiku, plávanie, spoločenské aktivity, návštevy divadla, známych, sama cestovala MHD, dnes ju bolestivosť a opuch ľavého členka vyradila z týchto samozrejme veku primeraných aktivít. Znalec síce všetky následky poranenia vzal do úvahy, keď bodové ohodnotenie navýšil na dvojnásobok, teda na 500 bodov, avšak podľa názoru súdu prvej inštancie je možné pri zvážení všetkých negatívnych dopadov na chôdzu žalobkyne spôsobenými nehodou aplikovať aj v tejto časti ust. § 5 ods.5 Zákona č. 437/2004 Z.z.

34. Vychádzal ďalej z úvahy po oboznámení sa s obsahom lekárskejších správ, že úroveň psychického poškodenia zdravia u žalobkyne dosahuje takej intenzity, ktorú je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, nakoľko mal za nesporné, že žalobkyňa nikdy nebola liečená psychiatrom, naproti tomu po nehode je v starostlivosti psychiatra, trpí emočnou labilitou, má poruchy spánku, má strach z cestovania bez doprovodu, rovnako z prechádzania po priechode pre chodcov a tieto problémy majú skutočne výrazný podiel na zhoršenej kvalite jej života. Po úraze bola u žalobkyne zahájená antidepresívna a antianxiózna liečba. Tieto subjektívne pocity žalobkyne, že trpí depresiou z nehody a že nemôže niekedy spať, trpí úzkosťami, posúdil ako dôkaz o vážnom psychickom poškodení zdravia, ktoré ohodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa. Poukázal na to, že podľa lekárskej správy T.. H. u žalobkyne pretrváva depresívna porucha stredne ťažkého stupňa.

35. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobkyne na zaplatenie mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia je dôvodný. Vychádzal z toho, že znalec T.. L. I. navýšením bodového ohodnotenia v somatickej časti zohľadnil trvalé následky na ľavej nohe žalobkyne po úraze, keď podľa Zákona č. 437/2004 Z.z. položky č. 409b prílohy: SADZBY BODOVÉHO HODNOTENIA ZA SŤAŽENIE SPOLOČENSKÉHO UPLATNENIA PRI ÚRAZOCH priznal počet bodov 250 a zvýšil ohodnotenie na 500 bodov, teda na dvojnásobok, teda navýšil ho na maximálnu možnú hranicu. Rok po nehode teda znalec konštatoval nemožnosť zvýšenia hybnosti členkového kĺbu pre stuhlosť, čo spôsobuje obmedzenie až stratu žalobkyne uplatniť sa v živote napriek tomu, že v čase nehody už bola na starobnom dôchodku. Znalec síce všetky následky poranenia vzal do úvahy, keď bodové ohodnotenie navýšil na dvojnásobok, avšak podľa názoru súdu prvej inštancie je možné pri zvážení všetkých negatívnych dopadov na chôdzu žalobkyne spôsobenými nehodou aplikovať aj v tejto časti ust. § 5 ods.5 Zákona č. 437/2004 Z.z.

36. Z konzultantského posudku T.. H. mal za preukázané, že žalobkyňa v dôsledku stresu z nehody trpí depresiou stredne ťažkého stupňa, má adaptačnú poruchu s tendenciou ku chronifikácii, je osobou senzitívnou a tento úraz priniesol značnú spoločenskú izoláciu žalobkyne. Tieto zistenia súd prvej inštancie vyhodnotil za dôkaz o vážnom psychickom poškodení jej zdravia, ktoré má výrazný vplyv na súčasný každodenný život žalobkyne a ktoré ohodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa. V čase vypracovania lekárskeho posudku T.. H. 24.02.2017, teda XX mesiacov od nehody, mala vedomosť o tom, že trauma z dopravnej nehody vyvolala také následky, ktoré si vyžadujú pravidelnú návštevu psychiatrickej ambulancie, ktorú žalobkyňa navštevuje od 21.06.2016 a od vtedy bola u nej zahájená antidepresívna a antianxiózna liečba. Z konzultantského posudku T.. H., z výpovede žalobkyne a jej syna mal súd prvej inštancie za preukázané, že následkom nehody sa zmenilo jej správanie, vymizlo spontánne prežívanie radosti, výrazne sa oklieštili jej záujmy, je závislá na svojom synovi, ktorý jej pomáha pri domácich prácach, pri bežných denných aktivitách. Všetky tieto okolnosti zoberal súd prvej

inštancie do úvahy pri posudzovaní opodstatnenosti nároku žalobkyne na priznanie mimoriadneho navýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

37. Súd prvej inštancie preto priznal mimoriadne navýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia z bodového ohodnotenia 1.475 bodov x 18,24 eur zo sumy 26.904,- eur vo výške 20 %, čomu zodpovedá suma 5.380,80 eur a túto považoval za primeranú všetkým okolnostiam a následkom úrazu spôsobeného dopravnou nehodou. Argumentáciu žalovaného, že žalobkyňa mala pred dopravnou nehodou iné zdravotné problémy, ktoré si liečila, vyhodnotil za neopodstatnenú, nakoľko vyhodnotil, že išlo o podstatne iné zdravotné problémy, ktoré nemožno porovnávať so zranením po nehode a s jeho trvalými následkami. Mal za to, že dopravná nehoda negatívnym spôsobom zasiahla do života žalobkyne, a to do jej fyzických aktivít (je odkázaná chôdzou na zdravotnú pomôcku), spoločenského života (izoluje sa vo veľkej miere v domácom prostredí), do jej zovňajšku (neodstrániteľné jazvy po operácii a trvalý opuch ľavej dolnej končatiny), psychického života (plačlivosť, nervozita, užívanie antidepresív), pričom nie je predpoklad žiadneho zlepšenia alebo iných pozitívnych dopadov a takýto spôsob života ju bude sprevádzať naďalej, čo posúdil ako dôvod pre mimoriadne navýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia.

38. Pokiaľ ide o nárok na náhradu trov konania žalobkyne vo vzťahu k priznanej sume uviedol, že v konaní o priznanie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia rozhodnutie súdu závisí jednak od znaleckého dokazovania a od úvahy súdu. Hlavnou zásadou pri priznávaní náhrady trov konania je zásada úspechu v konaní, ale tú je potrebné posudzovať v širších súvislostiach tak, ako to uviedol vo svojom rozhodnutí aj Ústavný súd ČR v rozhodnutí I. ÚS 2904/2016 a v rozhodnutí IV. ÚS 1/2004, podľa ktorých rozhodnutie o náhrade trov konania nemôže byť len mechanickým posudzovaním výsledku sporu bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci. Rozhodnutie o náhrade trov konania má byť zrejším a logickým ukončením celého súdneho konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto konaní zoberal do úvahy výsledok sporu v tom, že žalobkyne bolo priznané mimoriadne navýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, výška ktorej závisela od úvahy súdu. Z týchto dôvodov priznal žalobkyne vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % z tzv. prísudku, t.j. zo sumy, ktorá bola žalobkyne priznaná, majúc za to, že v tomto prípade nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu, lebo jej bola priznaná časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ju totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti" (komentár k Civilnému sporovému poriadku, C.H. Beck 2016, str. 926). Zaujal názor, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak výlučne iba z prísudenej sumy. „Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prísudenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie do výšky priznaného nároku."(komentár k Civilnému sporovému poriadku, C.H. Beck 2016, str. 926, 927). Úspech vo veci súd prvej inštancie skúmal vo vzťahu čo do právneho základu veci a nie čo do výšky priznaného nároku. Dospel záveru, že žalobkyňa bola čo do základu nároku úspešná, preto jej prináleží nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % z priznanej sumy.

39. O náhrade trov konania v späťvzatej časti 26.904,- eur súd rozhodol opätovne podľa § 256 ods. 1 CSP.

40. Mal za nepochybné, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením žalovanej sumy 26.904,- eur. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa zaslala a doručila žalovanému výzvu na plnenie dňa 17.03.2017 s tým, že plnenie žiadala zaplatiť v lehote 3 mesiacov a 15 dní, čo je do 02.07.2017. Právne posúdil, že žalovaný zavinil zastavenie konania v časti sumy 26.904,- eur, nakoľko túto sumu zaplatil po podaní žaloby. Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania zoberal do úvahy skutočnosť, že žalobkyňa zoberala žalobu späť v časti istiny, avšak až v priebehu konania z dôvodu, že žalovaný poskytol poistné plnenie po podaní žaloby. Mal za to, že konanie bolo zastavené v časti istiny pre správanie sa žalovaného. Argumentáciu žalovaného o predčasnosti podanej žaloby neuznal, nakoľko žalovaný mal od výzvy žalobkyne zo dňa 17.03.2017 dostatok času za 4 mesiace, i potrebnej dokumentácie na to, aby prešetril poistnú udalosť a dôvodnosť uplatňovaného nároku. Dôvodil, že žalovaný mal povinnosť postupovať podľa ust. § 11 ods. 6 Zák. č. 381/2001 Z. z., z ktorého vyplýva, že bol povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie, s tým, že do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti, mal skončiť prešetrovanie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia. Z týchto dôvodov konštatoval, že pokiaľ sa žalobkyňa domáhala uplatnenia svojho nároku prostredníctvom súdu, nejednalo sa o neúčelné

podanie žaloby, už aj s poukazom na to, že k poškodeniu na zdraví došlo XX.XX.XXXX a žaloba bola podaná 10.07.2017, po predchádzajúcom oznámení žalovaného z 10.07.2017, že k danému dňu nie je preukázaný nárok, resp. rozsah povinnosti plniť poistné plnenie. V tomto prípade mal za nepochybné, že došlo k omeškaniu so splnením peňažného záväzku zohľadniac, že žalobkyňa si uplatnila úrok z omeškania od 03.07.2017, odo dňa uplynutia lehoty podľa ust. § 11 ods. 6, 7 zákona č. 381/2001 Z. z. v danom prípade 03.07.2017 (3 mesiace + 15 dní). Právne posúdil, že povinnosť zaplatiť v takomto prípade úroky z omeškania vyplynula z § 11 ods. 8 uvedeného zákona.

41. Proti tomuto rozsudku v rozsahu okrem jeho zamietajúcej časti podal riadne a včas odvolanie žalovaný a žiadal ho v ním napadnutom rozsahu vo vyhovujúcich častiach spolu v tým súvisiacej časti o nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej sumy zmeniť a žalobu žalobkyne zamietnuť v celom rozsahu a priznať mu plný nárok na náhradu trov konania a v časti týkajúcej sa nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 100% v späťvzatej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť pre prekážku res judicata (právoplatne rozhodnutej veci). Vo vzťahu k výroku rozsudku o nároku na náhradu trov konania v späťvzatej časti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho zo dňa 30.09.2019 č. k. 4Co 235/2018-172, ktorým pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 17.01.2018 č. k. 10C 16/2017-110 v napadnutej časti týkajúcej sa nároku žalobkyne na náhradu trov konania v späťvzatej časti v rozsahu 100% ako vecne správny potvrdil. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Proti vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým priznal žalobkyni nárok na ročný úrok z omeškania vo výške 5% zo zaplatenej sumy 26.904 eur od 03.07.2017 do 15.08.2017 podal odvolanie dôvodiac, že konanie má podľa neho inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Namietal, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje špecifická odpoveď súdu prvej inštancie na jeho argumentáciu k tomuto nároku s poukazom na ust. § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. Uviedol, že v zákonnej lehote 3 mesiace od doplnenia dokumentácie žalobkyňou tejto oznámil, že k uvedenému dňu nie je preukázaný jej nárok, resp. jeho rozsah. Mal za to, že zákonné povinnosti podľa ust. § 11 ods. 6 uvedeného zákona splnil a preto sa nemohol dostať do omeškania s plnením. Plnenie poskytol až na základe informácie od znaleckej organizácie forensic.sk o správnom hodnotení zdravotného stavu žalobkyne, keď skončil prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie a v lehote 15 k plneniu aj došlo. Práve na uvedenú situáciu pamätá ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. škodovej udalosti. Mal za to, že súdne rozhodnutie ignorujúce dôležitý uplatnený argument nie je zákonné a ani preskúmateľné, keď na uvedený nedostatok odôvodnenia pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie upozornil aj súd odvolací v zrušujúcom uznesení.

42. Vo vzťahu k žalobkyni priznanej sume 5.380,80 eur zodpovedajúcej 20% mimoriadnemu zvýšeniu základnej náhrady somatického a psychického sťaženia spoločenského uplatnenia poukázal na ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., s tým, že úvaha konajúceho súdu o tom, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa, nie je neobmedzená, keď zákon stanovuje predpoklady vzniku tohto nároku, zásady na hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia a zásady na zvýšenie náhrady. Úvaha súdu má byť potom usmerňovaná kombináciou týchto zásad a hľadísk. Poukázal na znalecký posudok T.. H. v rozsahu bodov 650, pričom rozsah za psychické následky bol od 250 do 1300 bodov základného bodového ohodnotenia následkov. T.. H. navýšila bodové ohodnotenie o 50%, t. j. následky u žalobkyne posúdila na počet bodov 975, t. j. 37,5% možného obodovania lekárom. Z uvedeného mal za to, že poškodenie zdravia žalobkyne nie je natoľko z medicínskeho hľadiska závažné, aby existoval dôvod pre mimoriadne zvýšenie náhrady súdom. Pokiaľ ide o somatickú časť sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne označil rozsudok súdu prvej inštancie za obzvlášť prekvapivý, nakoľko v porovnaní s pôvodným rozsudkom vydaným vo veci rozhodol diametrálne odlišne, a to bez vykonania akéhokoľvek ďalšieho dokazovania. Mal za to, že nepriaznivé následky pre životné úkony žalobkyne boli zohľadnené v základnom odškodnení vo výške 26.904 eur, keď zvýšenie náhrady predpokladá existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré podľa neho preukázané neboli. Vytkol súdu prvej inštancie, že stotožnil mimoriadne zvýšenie náhrady so základnými dôvodmi pre odškodnenie žalobkyne, keď u žalobkyne nejde podľa neho o prípad odlišný od iných prípadov s rovnakými diagnózami, a to pokiaľ ide o tie stránky, ktoré sú spoločné pre život všetkých ľudí, ako aj tie stránky, ktoré sú osobitné pre každého jednotlivca. Do pozornosti dal aj zdravotný stav žalobkyne pred úrazom, ktorý mal podľa neho nepochybne negatívny vplyv na jej spoločenské uplatnenie. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku žalobkyne na náhradu trov konania v plnom rozsahu z priznanej sumy vyjadril názor, že ide o nesprávne právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie podľa neho vychádzal z neúčinnnej právnej normy, a to z ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku platného do 30.06.2016. Mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s platným ust. § 255 ods. 1 CSP, ktoré je možné len vo výnimočných

prípadoch zmierniť cez ust. § 257 CSP. Pripomenul, že žalobkyňa žiadala základné odškodnenie zvýšiť neprimerane, a to o 30%, keď i podľa autora komentára k CSP strany sporu zvyknú žalovanú sumu nadmerne nadhodnotiť za účelom čo možno najvyššej odmeny advokáta. Mal za to, že žalobkyňa nebola v danom konaní plne procesne úspešná.

43. Žalobkyňa v odvolacej replike realizovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 01.04.2020 sa stotožnila s jeho názorom, že argumentáciu žalovaného o predčasnosti žaloby je potrebné neuznať, nakoľko mal od jej výzvy dostatok času za 4 mesiace od 17.03.2017 a dostatok dokumentácie na prešetrenie poistnej udalosti. Zastala názor, že žalovaný jednak nedodrжал zákonnú lehotu na prešetrenie poistnej udalosti a navyše jej neposkytol relevantné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol jej nárok na výplatu poistného plnenia, keď jej oznámenie o nepreukázaní jej nárokov zaslal po uplynutí lehoty 3 mesiace od doplnenia lekárskeho nálezov týkajúcich sa jej psychických následkov, resp. po uplynutí 4 mesiacov od uplatnenia nároku. List žalovaného zo dňa 10.07.2017 označila za nesúladný s dikciou príslušnej právnej normy. Žalovaný podľa nej flagrantne ignoruje skutočnosť, že síce disponoval kompletnými relevantnými podkladmi ohľadom somatickej časti nároku sťaženia jej spoločenského uplatnenia už od uplatnenia nároku, napriek tomu ani túto časť neplnil. Pripomenula, že zákonodarca explicitne do zákona zakotvil lehotu 3 mesiace na prešetrenie poistnej udalosti, keď žalovaný mal možnosti udalosť prešetriť a dodržať zákonnú lehotu. Jeho spolupráca so znaleckou organizáciou forensic. sk nemôže byť na jej ľarchu, keď mohol kontaktovať iného znalca alebo znaleckú organizáciu, resp. podľa § 16 ods. 8 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch v znení neskorších predpisov pred zadaním úkonu mal možnosť zistiť možnosti uskutočnenia úkonu znaleckej činnosti včas. Šetrenie poistnej udalosti ukončil neskoro po uplynutí objektívnej lehoty v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP. Do pozornosti dala, že podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ sú komerční poisťovatelia povinní konať tak, aby došlo k definitívnemu, riadnemu a časnému vysporiadaniu nárokov poškodených v rámci normatívnej objektívnej lehoty pod hrozbou zákonných sankcií pre poisťovne. Vo vzťahu k mimoriadnemu zvýšeniu náhrady za sťaženie jej spoločenského uplatnenia vyjadrila názor, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poskytol adekvátnu a uspokojivú odpoveď na otázku jeho prípustnosti. Zdôraznila, že navýšenie bodového hodnotenia znalcami a mimoriadne zvýšenie náhrady súdom sú samostatné, navzájom nezávislé inštitúty, ktorých kumulatívnu aplikáciu nevyklučuje žiadne normatívne ustanovenie, keď mimoriadne zvýšenie náhrady podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. je plne v diskrecii súdu odhliadnuc od hodnotenia lekármi. Označila za správny záver súdu prvej inštancie o jej nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie jej spoločenského uplatnenia a uvedený právny záver je podľa nej aj dostatočne v napadnutom rozsudku odôvodnený, keď bola vypojená zo všetkých sfér spoločenského uplatnenia (obmedzená mobilita, psychické ťažkosti, spoločenská izolácia). Kategoricky nesúhlasila s tvrdením žalovaného o možnosti prelomenia zásady úspechu v konaní výlučne cez st. § 257 CSP, keď tento názor je podľa nej v príkrom rozpore so základnými princípmi sporového konania (čl. 4 ods. 1, 2 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie podľa nej aj dostatočne odôvodnil. Poukázal na nálezy Ústavného súdu ČR I.ÚS 2904/2016 a IV.ÚS 1/2004, podľa ktorých rozhodnutie o náhrade trov konania nemôže byť len mechanickým posudzovaním výsledku sporu bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci. Ústavný súd označil za správne rozhodnutie všeobecného súdu, ktorý priznal plný nárok na náhradu trov konania o mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, nakoľko výška plnenia závisela od úvahy súdu. Správnosť tohto rozhodnutia podľa nej verifikuje aj ustálená rozhodovacia prax Ústavného súdu SR (I.ÚS 56/2017). a všeobecných súdov SR rôznych inštancií. Do pozornosti dala princíp právnej istoty, princíp legitímnych očakávaní a nález ÚS SR zo dňa 21.11.2017 sp. zn. III. ÚS 289/2017 publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 43/2017 o nutnosti súdu poznať vlastnú judikatúru a rozhodnutia iných sudcov toho istého súdu a zohľadniť ju, bez nutnosti poukázania na ňu stranami sporu a prípadný odklon vysvetliť. Označila sa teda za plne úspešnú v spore. Rozsudok súdu prvej inštancie navrhla potvrdiť a vo vzťahu k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania v späťvzatej časti pre nedostatok podmienky konania v tejto časti konanie zastaviť.

44. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodali.

45. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383

CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností relevantných pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa domáhala proti žalovanému mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia po dopravnej nehode zavinenej vodičom motorového vozidla povinne zmluvne poisteným u žalovaného a úrokov z omeškania za oneskorené plnenie základnej náhrady zaň, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti vyplývajúce z prednesov sporových strán a z obsahu spisu, pričom správne vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia, t. j. zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Svoje zistenia a závery aj riadne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku žalobkyne proti žalovanému o mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne v súdom prvej inštancie priznanej výške a o dôvodnosti nároku žalobkyne na ročný úrok z omeškania v priznanej zákonnej výške zo zaplatenej sumy 26.904 eur titulom základného plnenia žalovaného za obdobie od 03.07.2017 do 15.08.2017 vzhľadom na riadne nesplnenie povinnosti žalovaným vyplývajúcej mu z ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z.

46. Odvolanie žalovaného proti vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie týkajúcej sa uloženia povinnosti zaplatiť žalobkyňu sumu 5.380,80 eur titulom mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia súdom v rozsahu 20% zo základného odškodnenia vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné stotožniac sa s hodnotením dokazovania vykonaným súdom prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku viažucim sa k tejto časti jeho rozhodnutia, na ktorého správnosť odvolací súd poukazuje a stotožňuje sa s ním (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa po zrušení pôvodného vo veci vydaného rozsudku a po vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie dôsledne riadil jeho intenciami a vytýkané nedostatky v novom konaní a v novom rozhodnutí vo veci odstránil. Neopodstatnená je teda odvolacia námietka žalovaného o nedostatočnom odôvodnení rozsudku vo vzťahu k tejto časti preskúmaného rozhodnutia, nakoľko zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia ohľadom tejto časti nároku žalobkyne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporovej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, keď i podľa ústavnej judikatúry do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (aktuálne strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol pred všeobecným súdom úspešný a aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I.ÚS 50/2004). Súd prvej inštancie správne porovnal život žalobkyne pred dopravnou nehodou a po nej a správne ustálil somatické aj psychické trvalé následky v jej zdravotnom stave v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zavinenu poistencom žalovaného, keď v rámci somatickej časti jej zranenie ju obmedzilo, dokonca až vylúčilo z aktivít, ktoré veku primerane zdravý dôchodca pohodlne absolvuje a zaslúžene naplňujú jeho život po uplynutí aktívneho pracovného obdobia života. V konaní došlo k preukázaniu skutočnosti, že u žalobkyne je bolestivá aj chôdza, má pretrvávajúci opuch a neestetické jazvy, ako skutočnosti z bežných veku primeraných aktivít ju vylučujúce (domáce práce a samostatnosť pri ich vykonávaní, bežná veku primeraná turistika a relaxačný šport, nakupovanie, návšteva kultúrnych podujatí, návšteva širšej rodiny, atď.), keď práve tieto trvalé negatívne zmeny v jej zdravotnom stave možno hodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa opodstatňujúce mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie jej spoločenského uplatnenia. Pokiaľ ide o psychickú stránku sťaženia jej spoločenského uplatnenia je potrebné vziať do úvahy zmeny v jej psychickom zdraví v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou preukázané v konaní znaleckým dokazovaním, a to emočná labilita, nespavosť, strach z cestovania bez doprovodu a s tým súvisiaca odkázanosť na pomoc rodinných príslušníkov a pocit závislosti na nich, zahájenie antidepresívnej a antianxiózneho liečby po úraze, úzkosti, adaptačná porucha s tendenciou ku chronifikácii, stres, senzitivita a s tým súvisiaca spoločenská izolovanosť, vymiznutie spontánneho prežívania radosti, ktoré zistené skutočnosti taktiež opodstatňujú záver o nutnosti poskytnutia súdnej ochrany pokiaľ ide o priznanie mimoriadneho zvýšenia základnej náhrady za sťaženie jej spoločenského uplatnenia vzhľadom na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa u nej. Úvahy súdu prvej inštancie nie sú neudržateľné a ani svojvoľné a vychádzajú z premís primeraných týmto záverom. Je preto neopodstatnená odvolacia námietka žalovaného o tom, že lekári posúdili zdravotný stav žalobkyne v zmysle ich bodového hodnotenia na strednej úrovni možností, keď ide

o nezávislé inštitúty a lekárske hodnotenia právne úvahy súdu o dôvodnosti nároku žalobkyne na mimoriadne zvýšenie základnej náhrady nedeterminujú. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovaného o nezohľadnení zdravotného stavu žalobkyne pred nehodou odvolací súd túto taktiež vyhodnotil za neopodstatnenú, nakoľko v konaní bolo vykonaným dokazovaním nepochybne preukázané, že trvalé somatické i psychické negatívne následky v zdravotnom stave žalobkyne sú v priamej príčinnej súvislosti práve s relevantnou dopravnou nehodou a jej pôvodný zdravotný stav s týmito následkami nesúvisí. Nie je tiež vadou preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie, že po zrušení veci a jej vrátení odvolacím súdom dospel na základe hodnotenia vykonaných dôkazov riadiac sa intenciami odvolacieho súdu k odlišným právnym záverom pokiaľ ide o somatickú časť žalobkyňou uplatneného nároku a mal odlišné právne úvahy v tomto smere, keď hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie nemožno vytknúť nelogickosť ako jediné zákonné kritérium hodnotenia dôkazov a taktiež takémuto postupu konajúceho súdu nebráni ani žiadna zákonná prekážka, keď ním nedochádza k porušeniu práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie, nakoľko má zachovanú možnosť brániť sa proti novým argumentom súdu prvej inštancie riadne v rámci odvolacieho konania.

47. Čo sa týka odvolania žalovaného proti vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie týkajúcej sa priznania úroku z omeškania žalobkyne vo výške 5% ročne zo sumy 26.904 eur od 03.07.2017 do 15.08.2017 do troch dní od jeho právoplatnosti, obrana žalovaného a aj jeho odvolacia argumentácia spočívala v tom, že sa do omeškania s plnením tejto sumy predstavujúcej základné odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne nedostal, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku podľa neho absentuje špecifická odpoveď súdu prvej inštancie na jeho argumentáciu k tomuto nároku s poukazom na ust. § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. Uviedol, že v zákonnej lehote 3 mesiace od doplnenia dokumentácie žalobkyňou tejto oznámil, že k uvedenému dňu nie je preukázaný jej nárok, resp. jeho rozsah. Mal za to, že zákonné povinnosti podľa ust. § 11 ods. 6 uvedeného zákona splnil a preto sa nemohol dostať do omeškania s plnením. Plnenie poskytol až na základe informácie od znaleckej organizácie forensic.sk o správnom hodnotení zdravotného stavu žalobkyne, keď skončil prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie a v lehote 15 dní k plneniu aj došlo. Práve na uvedenú situáciu pamätá ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z.. Mal za to, že súdne rozhodnutie ignorujúce dôležitý uplatnený argument nie je zákonné a ani preskúmateľné, keď na uvedený nedostatok odôvodnenia pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie upozornil aj súd odvolací v zrušujúcom uznesení.

48. Odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k tejto časti preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné. Zákon č. 381/2011 Z. z. upravuje povinné zmluvné postenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov. Z ust. § 1 ods. 2 tohto zákona vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy.

49. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia., písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

Podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/201 Z. z. poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

Podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (§ 517 ods. 2 OZ).

50. Ako konštatoval aj Najvyšší súd SR napr. vo svojom rozsudku zo dňa 26.02.2019 sp. zn. 1Cdo212/2017 pre zákon č. 381/2001 Z. z. ako špeciálny právny predpis upravujúci určitú oblasť poistenia vo vzťahu k OZ platí, že jeho ustanovenia majú prednosť pred ustanoveniami OZ. Túto prirodzenú právnu zákonitosť zaviedol zákonodarca v ust. § 1 ods. 2. Pravidlo, aby zákon stanovil inak, nemožno chápať doslovne ako požiadavku, aby bol OZ aplikovaný na všetky prípady, kedy zákon č. 381/2001 Z. z. výslovne jeho aplikáciu nespochybňuje. Znamená to, že v prípadoch, keď zákon č. 381/2001 Z. z. určuje rozsah práv a povinností odlišne od OZ, je namieste vylúčené použitie zákonných ustanovení OZ, avšak tam, kde zákon neustanovuje žiadnu odlišnosť od OZ, nie je dôvod neaplikovať OZ. K rovnakým záverom dospela aj právna teória (porovnaj PETRUĽÁK Martin, ŠULÍKOVÁ Martina: Poistné zmluvy, I. vyd. Praha, C.H. Beck, 2012, s. 265, 375). Peňažná sankcia v podobe úrokov z meškania je upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. a je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z. z. Z právnej úpravy možno vyvodiť, že umožňuje úročenie poistného plnenia v tých prípadoch, keď si poisťovateľ nesplní svoju povinnosť uloženú mu v súvislosti so šetrením poistnej udalosti, a tiež keď poškodenému zašle oneskorené vysvetlenie dôvodov, pre ktoré poisťovateľ odmietol poskytnúť poistné plnenie, t. j. povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Jej účelom je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Poskytnutie dôkladného vysvetlenia poškodeným osobám v ustanovenej lehote chráni rovnako aj poisťovateľa pred uložením sankcie - úroku z omeškania. Sankcia v podobe úroku z omeškania má však inú povahu, už sa nejedná o nárok poškodenej osoby, ktorý si môže, ale nemusí uplatniť (ako je obvyklé pri omeškaní v občianskoprávných vzťahoch). Z dikcie tohto ustanovenia je zrejmé, že zákon o poistení zodpovednosti ukladá poisťovateľom automaticky túto sankciu - ako povinnosť, teda bez ohľadu, či si úrok z omeškania poškodený uplatní alebo nie, iba výška úroku z omeškania sa posudzuje podľa občianskoprávných predpisov - OZ a jeho vykonávacieho nariadenia.

51. V danej veci súd prvej inštancie správne skutkovo ustálil, že žalobkyňa si u žalovaného nárok na zaplatenie základného odškodnenia za sťaženie jej spoločenského uplatnenia vo výške 26.904 eur zodpovedajúcej počtu 1.475 bodov (975 bodov v zmysle bodového hodnotenia znalcom T. H. a 500 bodov v zmysle bodového hodnotenia znalcom T. L. I., S..) uplatnila u žalovaného listom doručeným mu dňa 17.03.2017. Od tejto doby bol preto žalovaný povinný začať šetrenie oznámenej poistnej udalosti a v lehote tri mesiace od tohto oznámenia (do 17.06.2017) podľa ust. § 11 ods. 6 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. toto prešetrovanie skončiť a oznámiť poškodenej žalobkyni výšku poistného plnenia, alebo b) poskytnúť poškodenej žalobkyni písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť jej písomné vysvetlenie k uplatneným nárokom, v ktorých nebol v tejto lehote preukázaný rozsah jej povinnosti plniť. Žalovaný vysvetlil poškodenej žalobkyni, že rozsah ňou uplatnených nárokov nie je preukázaný, písomne dňa 10.07.2017, t. j. po uplynutí zákonnej lehoty 3 mesiace od uplatnenia nároku žalobkyne u žalovanej. Zákonnú povinnosť uloženú zákonodarcom v záujme ochrany poškodených si žalovaný teda nesplnil riadne a včas a v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je preto povinný zaplatiť žalobkyni aj príslušenstvo - úrok z omeškania z uhradenej sumy 26.904 eur predstavujúcej základné odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne, ktorý súd prvej inštancie žalobkyni priznal v správnej výške podľa správne aplikovaného vykonávacieho predpisu k OZ a v zmysle návrhu žalobkyne od 03.07.2017 vzhľadom na postavenie žalobkyne ako „dominus litis“ (pána sporu), ktorá svojím procesným úkonom vymedzila predmet jej žaloby, ktorého súčasťou je aj príslušenstvom od 03.07.2017 do zaplatenia, t. j. do 10.08.2017, ktorý predmet žaloby nemohol súd prvej inštancie prekročiť. Skutočnosť, že žalovaný vyzval žalobkyňu na doplnenie zdravotnej dokumentácie dňa 04.04.2017, kedy ju aj informoval o posudzovaní jej veci znalcami, odvolací súd vyhodnotil za irelevantnú, nakoľko realizáciou týchto úkonov žalovaného nedošlo k naplneniu jeho zákonnej povinnosti zakotvenej v ust. § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. Nemožno tak uzavrieť, že postup žalovaného pri likvidácii škodovej udalosti žalobkyne bol v súlade so zákonom. V dôsledku porušenia zákonného postupu žalovaným je preto povinný platiť žalobkyni úrok z omeškania ex lege. Uvedené možno odvodiť aj zo znenia čl. 4 ods. 6 smernice 2000/26/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. mája 2000 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o zmene a doplnení smerníc Rady č. 73/239/EHS a 88/357/EHS, podľa ktorého členské štáty zavedú povinnosť, podporenú

primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo im rovnocennými správnymi sankciami, že do troch mesiacov odo dňa, kedy poškodená osoba uplatní svoju pohľadávku na náhradu škody buď priamo voči poisťovni osoby, ktorá spôsobila nehodu, alebo voči jej likvidačnému zástupcovi,

a) poisťovňa osoby, ktorá spôsobila nehodu, alebo jej likvidačný zástupca predložia odôvodnený návrh na náhradu škody v prípadoch, kedy zodpovednosť nie je sporná a škody sú vyčíslené, alebo

b) poisťovňa, ktorej je adresovaná žiadosť o náhradu škody, alebo jej likvidačný zástupca poskytne odôvodnenú odpoveď na body žiadosti v prípadoch, keď zodpovednosť je buď odmietnutá, nie je presne určená alebo škody nie sú úplne vyčíslené.

Členské štáty prijímú ustanovenia, aby zabezpečili, že ak návrh nie je predložený v lehote troch mesiacov, okrem náhrady navrhutej poisťovňou alebo určenej súdom budú poškodenej osobe vyplatené aj úroky.

52. Nedôvodné je odvolanie žalovaného i voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej sumy 5.380,80 eur, nakoľko súd prvej inštancie na rozhodnutie o tomto nároku žalobkyne správne aplikoval základné zásady a princípy civilného sporového konania tvoriaceho súčasť civilného sporového kódexu a jeho rozhodnutie o tomto nároku korešponduje aj so súdnou praxou a s judikatúrou, je preto udržateľné, nie je mechanické, ale naopak spravodlivé. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s odvolacou argumentáciou žalobkyne vo vzťahu k tejto časti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a s jej poukazom na konkrétnu súdnu judikatúru a výsledky súdnej praxe.

53. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti pokiaľ ide o žalobkyne priznanú sumu 5.380,80 eur, v napadnutej vyhovujúcej časti pokiaľ ide o priznané príslušenstvo z uhradenej sumy 26.904 eur a v napadnutej a zároveň aj súvisiacej časti o nároku žalobkyne voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej sumy ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

54. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného proti napadnutému výroku rozsudku súdu prvej inštancie o nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 100% v späťvzatej časti o zaplatenie 26.904 eur odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné. Z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v uznesení zo dňa 30.09.2019 č. k. 4Co 235/2018-172 pôvodný vo veci vydaný rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 17.01.2018 č. k. 10C 16/2017-110 v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 10.07.2018 č. k. 10C 16/2017-155 v napadnutej časti týkajúcej sa nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 100% v späťvzatej časti potvrdil, keď predmetné uznesenie odvolacieho súdu bolo právnenému zástupcovi žalobkyne doručené prostredníctvom súdu prvej inštancie dňa 29.11.2019 a žalovanému dňa 28.11.2019. Vzhľadom na nemožnosť podania riadneho opravného prostriedku proti nemu tak v uvedenej potvrdzujúcej časti nadobudlo právoplatnosť dňom 29.11.2019 a ohľadom nároku žalobkyne na náhradu trov konania v späťvzatej časti v rozsahu 100% založilo prekážku res judicata a nebolo možné o takomto nároku žalobkyne rozhodnúť opätovne v rámci preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie.

55. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa nároku žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu 100% v späťvzatej časti 26.904 eur zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. d) CSP, nakoľko nejde o rozhodnutie vo veci samej a na vydanie tohto rozhodnutia vzhľadom na existenciu prekážky právoplatne rozhodnutej veci neexistovali dôvody.

56. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalobkyne v odvolacom konaní, keď zrušenie rozsudku v napadnutej časti o jej nároku na náhradu trov konania v späťvzatej časti podľa ust. § 389 ods. 1 písm. d) nemá vplyv na posúdenie miery jej úspechu v odvolacom konaní, nakoľko ide o nadbytočné rozhodnutie vydané súdom prvej inštancie mimo dispozičnej sféry žalobkyne, ktorá s odvolaním žalovaného vo vzťahu k tejto časti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie súhlasila.

57. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).